

50 éve alapítva
Láthatóvá tenni a hallóhatatlant!

Hallássérült Hívek Hírlapja

37. évf. 1. szám – 2024. január

Jubileum ünneplés

A jubileumi év megnyitó ünnepségén Nagy Sándor atya beszélgetett a korábbi vezetővel Suló Lajos atyával. Ennek írott, szerkesztett változatát olvashatjátok.

Nagy Sándor atya (NS): – Nagyon örülünk neked, hogy itt vagy. Régóta nem találkoztunk közösségi szinten. Sokan mindig kérdezték: **Hogy van Lajos atya? Nem felejtettünk el, imádságainkban hordoztunk, és most ezen a különleges alkalmon kérünk, mesélj nekünk! Hogy él a szívedben a hallássérültek közössége? Milyen emlékeket őrzöl? Hoztál sok fényképet, írást, ami segíthet egy-két emléket felidézni, köszönjük ha megosztasz velünk néhányat.**

Suló Lajos atya (SL): – A pesti ferenceseknél voltam, amikor (Szilágyi) Izabella nővér megkérdezte, hogy volna-e kedvem siket pasztorációban részt venni. Egyedül (Futó) Károly atya volt, aki foglalkozott a siketekkel. Azt akarták, hogy a siket pasztorációt osszuk meg, ne egyedül kelljen szolgálnia. Úgy látta Izabella nővér, hogy a kiejtésem, a beszédem olyan, amit le lehet olvasni.

Mondtam, hogy nagyon szívesen és örömmel megteszem, de én nem tudok jelelni. Akkor még nem volt jelnyelvi tanfolyam, tolmácsképzés. Azt mondta, amikor ráérek, szóljak neki és a hallássérültek eljönnek és tanítanak engem. Bizonyára sokan emlékeznek rá. Örömmel csináltam, tettem, amit tudtam, és örültem, ha hallássérült testvérekkel találkoztam, mert akkor folyamatosan próbáltuk megérteni egymást, bár én még nem tudtam teljesen jól jelelni.

Amikor a Vörösmarty utcába kerültem, akkor folytattuk ott is a szolgálatot. Ott is volt szentmise többször.

Tartalom

Jubileumi ünnepség	1
Karácsonyi szentmise	3
Dialogus	4
Bíborosi szentbeszéd	6
Medenczi Román portréja	7
Befogadás	8
Ökumenikus imaalkalom	8

Fotó: Lauer Tamás

Nagyon jó volt, mert közel volt a pap hozzátok. Emlékeztek rá? Vannak sajnos, akik már nincsenek közöttünk, de ők is bizonyára így érezték, hogy mi összetartozunk. Nagyon bele tudtam érezni a hallássérülteknek a lelki világában. És ez azt jelentette, ha találkoztunk, mindenki elmondta, mi jó van az életében, milyen nehézség van az életében. És ezt végeztük mindaddig, amíg Székesfehérvárra nem kerültem, a Papi Otthonba, immár tíz éve.

Igen. Sajnos ott nem tudtam hallássérültekkel foglalkozni, bár többen igényelték volna. De akkor az egészségi állapotom olyan volt, hogy ezt nem engedte már meg. Később olyan sok feladatot adott az ottani papírmunka, hogy egyszerűen nem volt idő. Tudjátok ti is, ha az ember megöregszik, akkor lassabban csinál, mindent. Több idő kell, ahhoz, hogy ugyanazt a munkát elvégezze az ember.

Ez volt a második probléma, ami miatt nem tudtam már vállalni. Tudniillik ott Székesfehérváron a papi otthonnak a feladatát rám bízta. Teljes feladatot. A misézés beosztást, az ünnepeken Székesfehérváron van egy nagyon szép templom, és abban is kint misézünk. De sajnos olyan kevés már ott is a pap, hogy csak egy misét tudunk tartani.

Az öreg papoknak pedig az első emeleten van egy nagyon szép kápolna, ott misézünk, hiszen a legtöbb pap már kocsiba ül, ha el tud jönni egyáltalán, de vannak sokan, akik már el se tudnak jönni. Úgyhogy nagyon alkalmas a kápolnában misézni.

Amikor felmerült az, hogy hány órákor legyen a kápolnában a mise, akkor egyesek azt mondták, hogy misézzünk reggel korán és végezhetjük a munkánkat utána. Mások viszont azt mondták, mi nyugdíjas papok vagyunk, tehát nekünk nem jó az, hogy korán fel kell kelni, mi szeretünk aludni.

Így történik meg az, hogy háromnegyed hétkor van az első szentmise, aki részt vesz a szentmisén, az lemegy a templomba gyóntatni, ami fél nyolckor van. És van még egy szentmisénk, aki szeret aludni, annak 9 órákor van a szentmiséje. Tehát mindezt nekem kell elosztani. Most én nem tudok Pestre menni. „Én most elmegyek a nagynénémhez”..., satöbbi, nem volt könnyű dolog beosztani a misézőket, de ugyanez van ma is.

Tehát gyakorlatilag a többi pap nyaranként elment egy-két hétre, én pedig három vagy négy éve nem tudtam elmenni már. Húgomhoz szoktam menni, de nem volt alkalmam, mert nem volt, aki helyettesítsen. Úgyhogy ez a mostani helyzet.

És örülök mindig, ha látlak benneteket, akkor is, ha

csak messziről, de megismerlek benneteket, hát még ha valakivel találkozom, még inkább örülök neki. És amennyire nem felejtettem el a jelelést, próbálunk beszélgetni.

NS: Köszönjük Lajos atya, hogy meséltél a mostani helyzetedről.

SL: Az régebbi helyzet, hogy Károly atyával kezdtem, és azért kértek meg, hogy én segítsek a Károly atyának. Kaptam tőletek ezt a nagyon szép könyvet. Igen. És itt van mindjárt az első oldal, ahol még Károly atya is ott van. Ez volt az az alkalom, amikor még együtt miséztünk.

Én elmentem a Piarista kápolnába is. Ott van, a piarista kápolnában. Aztán ott kereszteltünk. Látjátok? (A könyvben mutatja a képet. Szerk.) Majd átlapozzátok és meglátjátok, hogy mi mindent kaptam én tőletek. Mindez akkor volt, amikor az aranymisén volt, azaz 50 éves papi életem évfordulóján. Te is leszel 50 éves! (Dávid atyára nézve mondja. Szerk.) Úgyhogy ennyit tudok mondani.

NS: Mit őrzöl a szívedben a hallássérültek közösségéről? Mi az amire úgy nagyon szívesen visszaemlékszel, egy olyan esemény, emlék, vagy zárandoklat? Sok-sok ilyen alkalmon, programon is részt vettetek?

SL: Pont ezt akarom mondani, a zárandoklat mindig összezárt a hallássérülteket, és akkor könnyebb volt együtt emlékezni, felidézni a dolgokat, mit láttunk, mit kellene még megnézni? Ezt mind megbeszéltük előtte az Izabella és a Vilma nővérekkel, és úgy indultunk el mindig kirándulni, hogy tudtuk azt, hogy mit akarunk megnézni. És ez nagyon fontos volt.

Itt vannak ők is, már nem élnek. Igen. És mondom, mindig örülök, és mindig az jut eszembe, ha meglátok egy hallássérültet, hogy mennyire örülnek ők és annak úgy megoszthatják az örömeiket, elbeszélgetünk a családról és a gyerekekről, amikor elmentem, akkor pici gyerekek voltak. És most hány éves? Erzsinek hány éves a gyermeke?

NS: Erzsinek tíz évesek a gyerekei. Súgnak a többiek.

SL: Igen. A gyerekek is felnőnek. Ezt akartam mondani, hogy telik az idő. Úgy van. Nagyon jók voltak ezek a találkozások a szentmisén, amikor találkoztunk, akkor különösen felszabadultan beszélgettünk, idéztük fel a régi dolgokat. Ugye a vasárnapi szentmise, illetve a hittanórák, azok már jobban kötődtek.

NS: Köszönjük szépen az emlékeidet, hogy meséltél nekünk.

A közösség alapító tagjai közül Rafás Lajossal és Nagy Ibolyával is beszélgettünk. Ezeket későbbi számunkban közöljük.

Karácsonyi szentmise

Karácsony második napján az egész országból érkeztek hallássérült testvérek Budapestre, a hagyományos főpásztori szentmisére. December 26-án a tabáni Alexandriai Szent Katalin-templomban ünnepelték Erdő Péter bíborossal Krisztus születését és a Hallássérült Pasztoráció létrejöttének ötvenéves jubileumát.

Lékai László bíboros idejében, pontosan 43 évvel ezelőtt kezdődött, hogy a hallássérültek Szent István első vértanú napján összegyűlnek, és együtt ünnepelnek az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye mindenkori főpásztorával Budapesten. Az utóbbi években a tabáni Alexandriai Szent Katalin-templomban leltek otthonra.

Ezúttal is megtelt a templom. A karácsonyi szentmise az egész országból hívja a hallássérült testvéreket.

Erdő Péter bíboros mellett az asszisztenciában van Nagy Sándor, a hallássérült pasztoráció főegyházmegyei felelőse, valamint Lauer Tamás diakónus.

Az idén ötvenéves Hallássérült Pasztoráció képviseletében Rafás Lajos köszöntötte Erdő Péter bíborost és az egybegyűlt ünneplőket, siket, nagyothalló és halló testvéreket, valamint a tabáni Alexandriai Szent Katalin-templom közössége híveit.

A liturgia mindvégig két nyelven, hangzó beszéddel és jelnyelven zajlott; a szertartás előrehaladásának követését segítette, hogy a kivetítő szavanként színezte a szöveget, mint a karaokeprogramokban, így mindannyian együtt kapcsolódhattak be a liturgiába.

Sztari Bernadett és Kompán Julianna jelnyelvi tolmácsok közvetítették az elhangzottakat. A kezek mellett a mimika is nagy szerepet kapott a tolmácsolásában, hogy az elvont tartalom mélységeiben eljuthasson a hívekhez.

Szent István vértanú történetét jelnyelven olvasta Mikesy György, a Váci Egyházmegye akolitusza.

Az evangéliumot Lauer Tamás diakónus olvasta fel.

A szentmise végén Erdő Péter bíboros kiemelte: „Különös dolog kezd megvalósulni. A Hallássérült Pasztoráció eleveníti az egész plébániai közösség életét. Itt otthonra leltek a hallássérültek, és együttesen segítik egymást az előrehaladásban Krisztus útján.

Kívánom, hogy szeretetben és örömben folytatódjon ez a közös út.”

Popovics Zoltán és Mikesy György párbeszédben, jelnyelven adtak összefoglalót a hallássérült-pasztoráció történetéről. Ötven évvel ezelőtt a Szilágyi testvérek – Szilágyi Izabella és Szilágyi Vilma –, siket szülők gyermekei, kalocsai iskolánövérék keresték annak lehetőségét, hogy a siketeknek le-

gyen szervezett vallási élete, abban a korszakban, amikor a kommunista hatalom üldözte az Egyházat. Szentmise, bibliaóra, esküvő, temetés, bérmlás, beteglátogatás, dialógus, előadás, akolitus és papszentelés, kirándulás, tábor, kiállítás, jelnyelvi tanfolyam, érdekvédelem, zárandoklat – mozgalmas volt a pasztoráció az ötven év alatt.

A szentmisét először lakásban, majd a központi szemináriumban, később a Tömő utcában, majd a piarista gimnázium kápolnájában, aztán a Mátyás-templomban tartották. Mióta Nagy Sándor az Alexandriai Szent Katalin-plébánia plébániai kormányzója, a tabáni templomban leltek otthonra. Több pap – Futó Károly, Suló Lajos, Erdődi Ferenc és most Nagy Sándor – szolgált, szolgál a pasztorációban.

45 éven át külön ünnepeltek a hallássérültek, de amióta Nagy Sándor atya a pasztoráció felelőse, integrált szentmiséken együtt vesznek részt hallássérült testvérek a mindenkori plébániai közösséggel. Ezeken az integrált szentmiséken hallók is élvezhetik a jelnyelv és a kivetítés lehetőségét; így számukra is jobban követhető a szöveg, a jel segítségével pedig egy-egy kifejezés mélyebb értelművé válhat számukra a jelnyelv gazdag kifejező erővel bíró, gesztusokon alapuló, komplex eszköze révén. Siketek és hallók együtt élhetik meg az akadályokon való felülemelkedést.

Emlékezetes eseményként emelték ki a passiót: Jézus néma-játékban bemutatott szenvedéstörténetét elvitték az ország több településére; egy nemzetközi kisfilmfesztiválon díjat nyertek az előadással.

Jubileumi évet hirdettek, és felhívták a figyelmet a Katolikus Hallássérült Pasztoráció weboldalra, mely tájékoztat az év programjairól.

A közösség a Virág Benedek Házban folytatta az ünnepelést. Az agapé visszatükrözte egy összetartó közösség oldott légkörét. A Hallássérült Pasztoráció fő törekvése, hogy a közösségépítés segítségével válaszoljon a hallássérültek életét gyakorta megnehezítő magányra, elszigetelődésre.

Szerző: Trautwein Éva/Magyar Kurír

Dialogus a karácsonyi ünnepségen

A: Szervusz, szia! Ezer éve nem láttalak!

B: Szia! Ez már túlzás, hogy ezer éve! Mi szél hozott ide?

A: Hallottam, hogy ma megint jön a Bíboros atya. Ha jól emlékszem, hogy mindig december 26-án jön hozzánk. De miért? Mi van ma? Milyen ünnepség van, hogy ilyenkor mindig eljön a Bíboros atya? Látom, hogy nagyon hűséges ő, mindig eljön hozzánk a templomba?

B: Hát persze! A Bíboros atya hűségesen eljön minden év december 26-án, hogy a szép főpásztori hagyományt folytatva megtartja a misét közöttünk, siket és nagyothalló testvérek között, hogy velünk együtt megünnepelje a karácsony ünnepét, Jézus Krisztus születését. Ennek mindenki örül!

A: Látom, hogy másképpen jeleled a karácsony szót! Miért más a te jeled?

B: Előbb is szerettem volna mondani már, hogy mi, siket katolikusok, keresztények nem azt jeleljük a karácsony szóra, hogy „karácsonyfa”, hanem azt jeleljük, hogy a gyermek Jézus az Isten ajándéka, hiszen az az ünnep lényege.

A: Akkor beszéljük a karácsony ünnepéről! Látom, hogy sokan szeretik ezt megünnepelni. Én is otthon ünnepelek, van karácsonyfa, sok mindent vásároltam és persze sok ajándékot is beszereztem. Mindenki örül az ajándékoknak. Gondolom, hogy ezért van a karácsonyi ünnep.

B: Ühüm! Nem az ajándékok miatt van ez az ünnep. Remélem tudod, hogy a karácsonyi ünnep a családok ünnepe!

Mert nekünk példaképünk a Szent Család, ahol Jézus Krisztus megszületett. A szülők: Szűz Mária és jegyese Szent József.

A: Igen, tudom! Azt is tudom, hogy azért mondják a szeretet ünnepének, mert ahol a család van, ott van a szeretet is.

B: Pontosan! Ez a szeretet Istentől van, aki annyira szeretett minket, hogy Jézus Krisztus elküldte értünk a földre, mert látta, hogy sok rossz és bűn van a világon. Azért Jézusnak kell tanítani az embereket, hogy hogyan kell helyesen élni és szeretni egymást az embereknek, hogy ne legyen több rossz és bűn a világon.

A: Ha jól értem, akkor Jézus által akarja megszabadítani a világot a sok rossztól és bűntől?

B: Látom már kapizsgálok, pontosan ezért van. Így is lehet mondani, hogy a karácsony a szabadulás ünnepe is.

A: Most már értem a karácsonyi ünnep lényegét! Ezt nekünk mindig észben kell tartani, sőt a lelkünkben is.

B: Pontosan, így van! Mindenki láthatja, hogy szegény és gazdag ember, egyszerű, közéleti szereplő és tudós ember is tud együtt ünnepelni.

Fotó: Czinege Attila

A: Most kíváncsi vagyok a Pasztoráció történetére. Jól értettem az előbb azt mondtad, hogy főpásztori hagyomány az, hogy minden év december 26-án együtt ünneplünk a Bíboros atyával? Mégis mióta van ez a hagyomány?

B: Már Lécai bíboros atya is mindig idelátogatott, aztán Paskai bíboros atya, utána Erdő Péter bíboros atya, ahogy idén is. Mindig eljön a Katolikus Hallássérült Pasztoráció meghívására.

A: Ne mondd! Már Lécai bíboros atya is volt azon a december 26-án? Akkor szép története van a Pasztorációnak. Mikor volt az első ilyen?

B: Húha! Mindjárt számolom, de azt tudom, hogy 1980-ban már járt nálunk, amikor Futó Karcsi bácsi volt a papunk, de számolom ...

A: 43 éve!

B: Az! 43 éves! Milyen gyorsan számolsz!

A: Akkor azóta van főpásztori látogatás hozzánk. Miért pont ide? Miért nem, pl. Kaposváron?

B: Igen, azóta van! Azért Budapesten, mert itt alakult meg a Katolikus Hallássérült Pasztoráció. Budapest régebben az Esztergomi Főegyházmegye, ma pedig Esztergom-Budapesti Főegyházmegyéhez tartozik. Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye püspöke, érseke a Bíboros úr.

A: Akkor 43 éves a Pasztoráció?

B: Dehogyis! Képzeld el, a mai ünnepségen ünnepeljük a Pasztoráció 50-edik évfordulóját! Azért ma többszörös örömnép van.

A: Most már értem, hogy ma miért van többszörös ünnep.

B: Ez az! Fantasztikus! Hamar megértetted, hogy miért olyan fontos a mai ünnep! Én is kérdezhetek valamit?

A: Persze! Nem biztos, hogy jól tudok majd válaszolni.

B: Mit gondolsz, kik szervezték először a Pasztorációt 50 évvel ezelőtt?

A: Oh... Azért kérdezed, mert tudod, hogy úgy sem tudom megválaszolni ezt.

B: Pont azért kérdeztem, mert ez egy szép esemény a Magyar Katolikus Egyház életében, hogy siket szülők gyermekei, – egy lánytestvér pár – elhatározta, hogy legyen szervezett vallási élete a siketeknek is, abban az időben amikor nem volt szabad, mert kommunista diktatúra volt és üldözték az egyházat.

A: Valóban szép és bátor esemény volt. Biztosan nagyon vallásosak voltak, nagyon bíztak a jó Istenben, minden nap imádkoztak. Kik voltak ők? Megtudhatom a nevüket?

B: Persze! Nem titok. Mi büszkéek vagyunk rájuk!

Nevük: Szilágyi Izabella és Vilma nővér. Ők jól tudtak jelezni.

A: Persze nővérek! Előbb azt mondtad, hogy lánytestvérek.

B: Igaz! De nemcsak azért nővérek, mert lánytestvérek, hanem apácák, szerzetesnővérek is voltak.

A: Hogy-hogy? Akkor tilos volt, nem?

B: Igen, ezért titokban kellett összejönnünk szentmisén, bibliaórán és több vallásos eseményen is. Amikor már szabad volt nyilvánosan a vallást gyakorolni, akkor a nővérek azonnal felvették a szerzetesruhákat. Azóta így jeleltünk (apáca öltözékre utaló jel), hogy Izabella és Vilma nővér.

A: Ötven éven át csak a szentmise, bibliaóra és főpásztori látogatás volt?

B: Dehogyis! Volt több alkalom is: keresztelezés, esküvő, bérnálás, temetés, vidéki szentmise, akolitusavató, beteglátogatás, felolvasás, dialógusok előadása, diakónus- és papszentelés, hittantábor, szereplés, filmezés, kirándulás, kiállítás, jelnyelvi tanfolyam, adminisztráció, jelnyelvi tolmács biztosítása egyházi eseményekhez, pályázat, érdekvédelem, hivatalos ügyekben besegítés, zárandoklat és tévés jelnyelvi tolmácsolás is.

A: Nagyon mozgalmas, látom, hogyan működhetett a Pasztoráció a kezdetekben, biztosan sokan voltak a siketek?

B: Bizony! Alig győztünk a sok munkát, többen voltunk az irodai feladatok elvégzésére.

A: Mi volt a legemlékezetesebb?

B: A Passió (= Jézus szenvedésének története) némajáték, azzal mintegy húsz éven át szerepeltünk, szer- te az országban, sőt nyertünk egy nemzetközi kisfilmfesztiválon díjat is, persze a zárandoklatok, közös kirándulások, további szép emlékei vannak.

A: Várjál! Hol volt a szentmise az elmúlt 50 évben?

B: Több helyen volt. Felsorolom: először lakásban, majd több kápolnában is megfordultunk: Központi Szemináriumban, utána a Tömő utcában, aztán a Mikszáth Kálmán téri Piarista Gimnáziumban, a Vörösmarty utcában, a Erzsébet híd melletti Piarista Gimnáziumban, a Mátyás-templomban és végül itt, a Tabáni Plébánián.

A: Nem semmi! Gondolom, ez próbára teszi a hallássérülteket is, így a Pasztorációt is, hogy nincsen állandó helye. Így nehéz összetartani a közösséget, a Pasztorációt. Csak szegregált (=külön) misék voltak?

B: Igen, 45 éven át szegregált (= külön) misék voltak, amióta Sanyi atya velünk van, azóta integrált misék vannak. Ezeken a miséken biztosítva van a jelnyelvi tolmácsolás és a folyamatos feliratozás is. Minden- kori plébániai közösséggel kölcsönösen ismerkedünk.

A: Nos, kik voltak a papok, akik lelki vezetői voltak a közösségnek?

B: Jó, hogy ezt kérdezed, mert már-már azt hittem, hogy elfeledkezel róluk. A következők voltak: Futó Károly atya, Suló Lajos atya, Erdődi Ferenc atya és végül most Nagy Sándor atya.

A: A mai ünnepségnek már vége is van? Nem lesznek az elmúlt időszak képei kivetítve? Tudod, hogy hallássérült testvérek szeretik a képeket nézegetni.

B: Igen, tudom! Néhány perc múlva lesz egy vetítés. De nincs vége az ünnepségnek, mert jubileumi évet hirdetünk, lesz sok program, mindenkinek érdemes figyelnie a Pasztoráció felületeit!

A: Köszönöm! Sok sikert a Pasztorációnak! Kíváncsi vagyok a képekre! Szia!

B: Én is köszönöm az érdeklődést! Gyere el és MIN- DENKI jöjjön el a következő ünnepi programokra! Szia!

Mikesy György

Erdő Péter bíboros szentbeszéde

Kedves Hallássérült Testvéreim!
Krisztusban Kedves Testvérek!

1. Krisztus születésének ünnepe, Karácsony napja szorosan kapcsolódik a belé vetett hittel és azzal a feladattal, hogy tanúságot tegyünk róla. A legnagyobb tanúságtétel pedig a vértanúk helytállása. Ezért ünnepeljük Szent István vértanút Karácsony másnapján.

Szent Istvánnak arról kellett tanúságot tenni, hogy Isten üdvözítő tervét Jézus Krisztusban valósította meg, akit népének vezetői elutasítottak, mert nem ismerték fel benne Isten küldöttét. Ők evilági szabadulást vártak és ehhez akkor is ragaszkodtak, ha Isten más utat akart mutatni nekik. Tehát a dráma Jézus személyének megítélése körül bontakozott ki.

2. Lényegében ma is hasonló a helyzet. Azt, hogy élt egy történelmi személy az I. században, akit kortársai Názáreti Jézusnak hívtak, szinte mindenki elfogadja. Megint ott térnek el a meggyőződések, hogy ki volt, sőt ki is Ő tulajdonképpen. A nem hívők, a nem keresztények természetesen azt mondják, hogy csupán ember volt, talán jó ember, talán népszerű tanító, talán a szegények barátja, talán még bizonyos prófétai adottságokkal is rendelkezett, de nem több ennél.

Az igazi nézeteltérés ma mintha azok között lenne, akik magukat kereszténynek nevezik. Mert van, aki úgy gondolja, hogy a Jézusról szóló hagyomány és az Újszövetség iratai szép emlékek csupán, de nekünk magunktól kell rájönni, hogy mi a helyes válasz, mi a helyes viselkedés a mostani élet problémái között. Aki így tekint Jézusra, az akkor idézi a róla szóló szentírási részleteket, amikor a saját elképzelésének, a saját törekvésének megfelel. Ami pedig nem illik bele, arról egykönnyen kimondja, hogy ilyet Jézus nem taníthatott, hanem majd most megmondjuk, hogy mit is akar valójában üzenni.

Ez a magatartás azonban nem méltó azokhoz, akik Jézus hűséges tanítványai akarnak lenni. Akik Úrnak és Mesternek ismerik el őt, ahogyan a János-evangéliumban maga is mondja. Mi hiszünk abban, hogy Jézus valóságos Isten és valóságos ember. Hogy tanítását és életművét hűségesen őrzik az Újszövetség sugalmazott könyvei és az Egyház folyamatos hagyománya. Ha pedig ez így van, nem az Ő tanítását kell korunk közvéleményéhez igazítani, hanem éppen azzal segíthetünk kortársainkon, ha hitelesen képviseljük Jézust, akkor is, ha meghökkentő, ha szokatlan, ha hősiességet kíván az Ő követése.

Ebben példaképünk Szent István első vértanú. Az ő beszédét és tanúságát a körülállók többsége nem fogadta el, hiszen megkövezték. De mégis eredményes volt ez az áldozat, mert az isteni kegyelem titkos útjain elhatolt egyesek szívéhez. Különösen Szent Pál apostolt említi maga a Szentírás is,

mert azt mondja a történet vége, hogy az üldözők között egy Saul nevű ifjú őrizte azok ruháját, akik Istvánt megkövezték. Tehát az üldözők közé tartozott a későbbi Szent Pál. Igaz, hogy majd még a damaszkuszi úton Jézussal is találkoznia kell ahhoz, hogy végleg megtérjen, de már itt elkezdődött a lelkében egy folyamat. Hogy mi is történt, arról saját maga vall a Galatákhoz írt levelében: „Hallhattátok már, hogy azelőtt, még mint zsidó, milyen magatartást tanúsítottam: könyörtelenül üldöztem az Isten egyházát és a romlására törtem. A zsidó vallásosságban számos fajtámbeli kortársamat felülmúltam, mert fölöttébb buzgó követője voltam atyáim hagyományainak. De amikor úgy tetszett annak, aki már születésemtől fogva kiválasztott és kegyelmével meghívott, hogy kinyilatkoztassa bennem Fiát, hogy hirdessem a pogányoknak; nem hallgattam a testre és a vére” (Gal 1,13-16). Hogy milyen vadul üldözte Krisztus követőit, arra közvetve utal, hogy ő maga érzi szükségesnek kijelenteni: „... tudom azt is, hogy közületek, akik között hirdettem az Isten országát, nem lát többé senki. Ezért most ünnepélyesen kijelentem: nem szárad rajtam senkinek a vére.” (ApCsel 20,25-26). István vértanúsága tehát lassan modellé érik Szent Pál és mások lelkében, akik a hit bátor megvallásában majd követik őt.

3. Napjainkban ez az üzenet nagyon időszerű. Magunknak, Egyházunknak, a következő nemzedékeknek, de különösen magának Krisztusnak tartozunk azzal, hogy megvalljuk belé vetett hitünket. „Azokat, akik megvallanak engem az emberek előtt, én is megvallom majd mennyei Atyám előtt” (Mt 10,32) – mondja. Nagy a kísértés, hogy diszkrétan elhallgassuk a hitünket. Ne valljuk magunkat katolikusnak, ha kérdezik, ne állítsunk betlehemet vagy keresztet közterületen és azzal mentegessük magunkat, hogy nem akarjuk megsérteni mások érzékenységét. De ha ma nem valljuk meg nyíltan a hitünket, holnap már az is sértheti az úgynevezett érzékenységet, hogy létezzünk. Már az is veszélyessé válhat, ha nem hirdetjük lelkesen az úgynevezett egységes világnézetet, amely kizárólagosságra törekszik a nyugati világban. Ahogy Radnóti Miklós mondta annak idején: „ki néma volt akár s csak lelkesedni rest, már azt is gyűlölték, akár a pestisest”.

Kedves Testvérek! Katolikus hitünk, az Egyház hite nem tulajdonunk, hogy szabadon rendelkezhetnénk róla. Hanem jól mondjuk azt, hogy ránk van bízva a hitletétel. Nekünk hűséggel őrizni és kamatoztatni kell azt a magunk életében. Ha ezen az úton járunk, akkor érezni fogjuk, hogy Krisztus velünk van életünk minden nehézségében és olyan örök életre hív minket, ahol már látásra, hallásra és emberi érzékszervekre nem lesz szükségünk, mert Isten betölti egész lényünket kimondhatatlan boldogságával. Ezt kérjük a mai szentmisében mindannyiunk számára. Ámen.

Jövevény voltam és befogadtatok ...

Folytatjuk sorozatunkat, melyben a Tabáni Plébánia egy-egy munkatársa mutatkozik be és meséli el tapasztalatait az elmúlt év változásaival kapcsolatban. Medenczi Román kántorral beszélgetett Vezér Ágnes. A siketek többsége sem az orgonát, sem Roman gyönyörű énekhangját nem, vagy kevésbé tudják élvezni, a nagyothallók viszont hallják és értik.

Kérlek mutakozz be. Mióta vagy a Tabáni közösség tagja?

Énekművész, zeneszerző, karnagy, zenetanár és kántor vagyok. A kárpátaljai Munkácson születtem. Diplomámat Budapesten, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen szereztem. Több nemzetközi zeneszerző és énekversenyt díjazottja és győztese vagyok. Kamara-, szimfonikus és vokális darabok, zenekarra és szóló hangszerekre írt művek szerzője is. Kétszer kaptam meg Kárpátalja legmagasabb és legrangosabb állami kitüntetését a zeneművészet kategóriában. 2015-ben, Madridban az Ukránok Világkongresszusa Tarasz Sevcsenko születésének 200. évfordulója alkalmából emlékéremmel ismerték el alkotói munkámat, amelyet Tarasz Sevcsenko alkotói örökségének népszerűsítése és elismertetése érdekében végeztem Ukrajna határain kívül.

2020-ban egyik díjazottja lettem a MÜPA zeneműpályázatának. (képünkön)

Szerzeményeim többször is felhangzottak magyar és külföldi kortárs zenét megszólaltató nemzetközi fesztiválokon, darabjaimat sugározta a rádió és bemu-

tatta a televízió is. 2010 óta a Tabán plébánia kántora vagyok.

Hogyan élted meg a változást a plébánián, főleg azt, hogy egy közösség is érkezik Sanyi Atyával együtt?

2022-ben, amikor zenei szolgálatot vállaltam a nagyheti szertartásokon, lehetőségem volt megismerni Sanyi atyát. Emberileg és szakmailag is nagyon szimpatikusnak tartottam. Bennem volt az a gondolat, hogy Sanyi atya marad a plébánián és a közösség is, amelyet szívvel-lélekkel csinál, de a végső döntést Erdő Péter bíboros úrtól vártuk. Örültem annak a hírek, hogy Sanyi atya marad a plébánián és a hallássérült közösség is szerves tagja lesz a Tabánnak.

Korábban találkoztál már hallássérülttel? Volt-e valamilyen aggodalmad, hogy a tabáni közösség hogyan fogja fogadni a többségében siketektől álló híveket?

Korábban nem találkoztam hallássérültekkel. Úgy gondolom, hogy a tabáni közösség örömmel fogadta a siketektől álló híveket. Erre példa a különböző események (kirándulás, agapé), ahol a tabáni és a hallássérült hívek közösen vesznek részt.

Az eltelt egy év alatt mi változott meg benned, milyen tapasztalatokat szereztél, esetleg éreztél-e valamilyen problémát? Hogyan tudsz kommunikálni a hallássérült hívekkel?

Nagyon pozitív élményekkel gazdagodtam az eltelt egy év alatt, megismertem egy nagyszerű közösséget, akikkel sajnos nem tudok kommunikálni, de nagyon örülök, hogy vasárnaponként akár egy kézfogás erejéig üdvözölhetem őket a Tabáni plébánián.

Egyéni élmények: pl. ministrálás, a plébániai élet a sekrestyében, vetítés.

A vetítés nekem nagy segítséget nyújt. Hetekre előre tudom tervezni az énekszámokat, a szentmise közben pedig gördülékenyebben mennek az énekek, nem kell külön a vetítéssel foglalkoznom. A plébániai élet a sekrestyében szinte családi hangulatban telik, természetesen ezt mind Sanyi atyának köszönhetjük, aki hidat tud teremteni a tabáni és a hallássérült hívek között.

Köszönöm a beszélgetést!

Vezér Ágnes (kép: Medenczi Román)

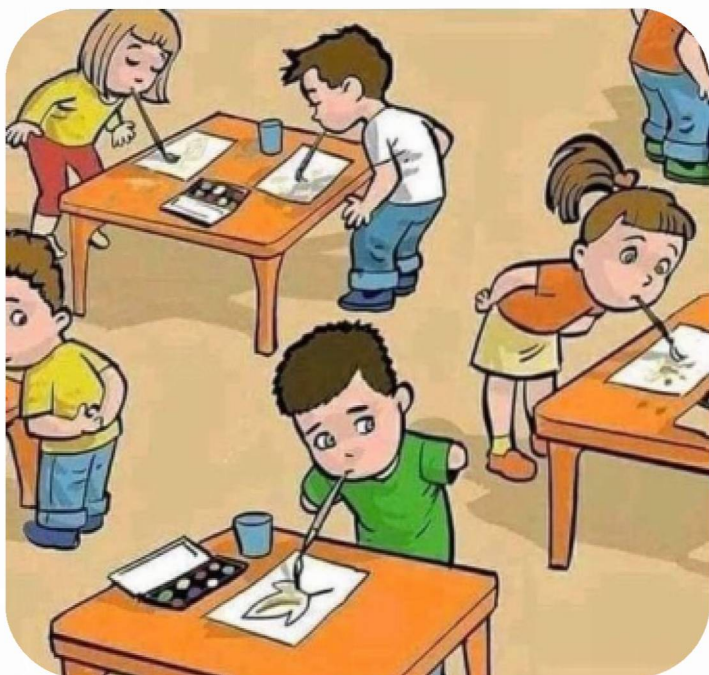
Helyesbítés

Előző számunkban közölt karácsonyi püspöki misék cikkünkben Udvardi György püspök atya (helyesen) 2008-ban járt nálunk a Mikszáth Kálmán téri piarista kápolnában. (Szerk.) >>>

Befogadás

A befogadás azt jelenti, hogy mások helyébe képzeld magad...

Szeretem a képet... Gratulálok a szerzőnek!

Az új esztendőben is: Bízd Újra Életed Krisztusra!

2008 karácsonya

Fotó: Czinege Attila

Ökumenikus ima

Január 28-án délután 3 órakor lesz a **Rákospalotai Evangélikus Nagytemplom** Gyülekezeti termében (Régi Fóti út 73. **5-ös busszal** az Epres sor megállójában kell leszállni, ami pont a templom kapujában van.) Ilyenkor együtt imádkozunk evangélikus, református és baptista hallássérült testvéreinkkel. Minden hallássérült testvérünket szeretettel várjuk.

Impresszum:

Kiadja a BUDAPESTI KATOLIKUS HALLÁSSÉRÜLT PASZTORÁCIÓ

Nagy Sándor plébániai kormányzó, hallássérült-referens

Cím: Budapest-Tabáni Alexandriai Szent Katalin Plébánia

1013 Budapest Attila u. 11.

Mobil: +36 (20) 429-8354

<https://tabani.plebania.hu> és <https://hallasserult.katolikus.hu>,

E-mail: tabani.plebania@gmail.com és hallasserult.katolikus@gmail.com

<https://www.facebook.com/katolikus.hallasserult.pasztoracio>

A HHH újság: megjelenik elektronikusan és nyomtatottan is

Felelős kiadó: Nagy Sándor; Szerkesztő: Lauer Tamás

Irodai nyitvatartás

Hétfő 15-17 óra és péntek 15-17 óra

Szentmisék

Vasárnap: 10.00 és 18.00;

hétfő, kedd 7.00;

csütörtök, péntek, szombat: 18.00

Továbbra is minden vasárnap 10 órától jelnyelvi tolmácsolással és folyamatos feliratozással.

Gyónási lehetőség jelnyelven is

• A vasárnapi misék előtt 9.15-9.45

• Előre egyeztetett időpontban.